

MARCZIUS TIZENÖTÖDIKE.

Szerda

2. szám.

Pest, január 3. 1849.

Nem kell táblabíró politika.

Lapunkra előfizethetni Folyó év január 1-től Budapesten házhozhordva félévre 5 ft, postán borítékban hatszor küldve 6 f pp.

Helyben egyedül a kiadóhivatalban fizethetni elő, vidéken minden posta hivatalnál.

Hónapos előfizetést csak helyben, s a hónap első napjától számítva 1 forintjával fogadunk el.

Hirdetések egy háromszor hasábozott sorért, vagy ennek helyéért 2 kr pp. fiztetik.

Örömbír.

A ma délután hallatszott ágyuzásnak bekövetkezett üdvös eredménye, az ellenség seregünk balszárnya által Tétény s Martonvásár közt tetemesen megveretett, holtaival telve a csatátér, s a zsoldos csorda esze nélkül fut menedéket keresendő a 6-ik számú hős huszáraink folyvást üldözik.

Pest, január 3.

— Bém tábornok, a szabadság veterán bajnoka hadi tudományának Erdély visszafoglalása körül oly jeleket adja, mellynek párját nem egy könnyen olvassuk hazánk újabbkori történeteiben, — Kolosvár visszafoglalása több volt, mint büvészet, — a városiak alig vették észre mást, minthogy Kolosvár Bém hatalmában, s a rablók seregének nagy része lefegyverezve, több tisztek ágyúkból sem érkeztek kiugrani, s szerencsés volt, ki még fegyverét is hátrahagyva, szabadulással menthette gyáva életét.

— Általános hír, Bonaparte Lajosnak elnökké történt megválasztása, ki megpenészedni a harcias nevet bizonyosan nem engedi, s Franciaország erejét alighanem érezteti az osztrák önkénnyel is, — s mint némely kereskedők beszélnek, a Rajnamelléki tartományok visszafoglalása végett a német szövetségnek hadat izent. — Nem legroszabb viz lenne kedves hazánk malmára.

— Ez okból, de még azért is, mivel a népgyilkos hazánk ellen indítván seregét, a birodalmi városból nagy részt kitakarodtak fegyveresül a Bécsiek ujjal teljes erővel kitortek, Windischgrätz serege visszavonulni kénytelen, s a ma

délután hallott ágyudörgések azt látszanak igazolni, mikép bajnokaink a császári bérések utócsapatainak, egy isten hírével mondottak.

— Hogy a dolog így történt, mutatja azon körülmény, melly szerint az ágyu dörgés kevés ideig tartott világos tanúságul, seregünk kétségtelen győzelmének, melly a hideg által elcsigázott ellen tábor, ugyan csak hamar tova ugratták. —

— Ma két falragaszon ismét örvendetes híreknek jöttünk tudomására.

Az egyikből ezen czím alatt: Ne csüggedj magyar! Csányi László fők. biztos láttatkozása s Bittó Bálint biztos aláírásával Lipót várban lévő seregünk győzelméről értesülünk, kik az ellensapatját megsemmisítették, 1 ágyúját s több embereiket részint elfogván, részint leöldös-vén. —

Trencsinben Vögel serege — mellyben Simonics katonái is voltak — vitézeink által bekevertetvén, megsemmisítették.

— A másik placat Csányi László aláírásával bizonyosá tesz arról, hogy Fereczel vesztesége nem oly tetemes, s az ellenség kétség kívül még többet veszített: miután seregeink után nyomulni mai napig sem merészelt. **K.**

Pest, január 3.

Kormányunktól még sem volt lovagias, hazánk fővárosát még a vész bekövetkezése előtt elhagyni.

E politikája minden tekintetben hibás, s ha a nép erélye s lelkesedése nem határtalan, s nem hisz önmagában elég erőt szabadsága s függetlensége kivására, a morális hatás, melly a honvédelmi bizottmány eltávoztából származhatik, kiszámíthatatlan.

Igaz, nem lett volna inyünk szerint, ha Windischgrätz főembereinket valamikép a fővárosban szorítaná meg, hogy abból többé menekülniök lehetlenné válnék.

De igen messze vagyunk még, s voltunk folyó év első napján is oly veszélytől, hogy illyesmitől még tartani is lehetne, — s erősen hisszük, mikép a levégsőbb körülmények bekövetkeztével is nyílt volna ut szabadulásokra.

Az illy ütközet előtti retiradából nem nagy dicsőség háramlik, kivált azokra, kiknek tetteiben, mint tükörben, szereti nézni nemzetünk a hazaszetetett.

Nem üdvös lett volna, ha a honvédelmi bizottmány bájos ékes-szólásról s lelkesítő beszéd-ről híres tagjai, népfelkelést rendeztek, s oly sereget állítanak az austriai zsoldosok ellen, melly

azt minden oldalról körül fogják, úgy semmisítse meg, hogy hirmondó se maradjon, ki a 19. század Cleopatrájának elbeszélhesse, a magyarok istene bosszújának rettenetességét.

Reményünk nagyszerűségét nem kevésbé ingatá meg ugyan kormányunk czéliránytalan hirtelenkedése, de Budapest bevételenek teljes bizonyossággal megjósolt ideje elmulván, — kezdttük átlátni kishitűségünket, s pírultunk, hogy bizalmunkat Görgei Arthur ügyességében, seregünk vitézségében csak egy félnapra is csökkenni engedték. — **K.**

Pest, január 3.

Több táborunk helyzetét közelebből ösmerő tekintélyes férfiak hitelesen állítják, hogy Görgei vezérlete alatt levő seregünknek jobb állása, biztosab kinézése a győzelemre egyszer egyszer alig volt, mint épen most.

Ezt egyébiránt az iménti események is bőven igazolják.

Tegnapelőtt, a köztünk rothadt almaként fetrengő feketesárgák, szájak szélét nyalogatták örömkömben, hogy valahára felviradt a nagy nap, vagy inkább korom sötétséggel bevont éj, midőn ő császári kir. felségének vitéz serege, s ezen seregnek városokat leöldöztető vezére előtt meghajlanak Budapest falai s falai között tanyázó minden néven nevezendő lakosok.

Már ők elragadtatásokban eleve számíták, — hányat lövet föbe Windischgrätz? — s kiket fogat be okvetlen, színből vagy valósággal?

Boldog mámorokban magokban érzék már azon nagyszerű jutalmat, mellyel halmozza őket az uralkodó kegye, hazaárulásaikért, kétszínű alattomoságaikért!?

Ámde a képzelt aranyhegyek eltűntek, harmadnapja már, s mind inkább tűnik reményök bájos csillaga.

Mi pedig üdvözöljük a sorsot, melly alkalmat nyújtott kiösmerni többek szive rejtökét, mellyet eddig ügyesen elsimítani igyekeztek. —

Más részről azt hisszük, mikép az egész nem volt más, mint tábornokunk által előlegesen készített nagyszerű rájlesztés, hogy megtudhassák, ki a legény a gáton, s kiből lehet bizni a vész perceiben. **K.**

Pest január 3.

Bár helyeselni nem tudjuk a nagy gyávaságot, örvendünk még is a képviselő ház eltávoztának.

De még inkább örvendünk azon okosra leletnek, mely szerint minden képviselő Debreczenbe rukkolni köteles, ha csak halálra lenni nem akar.

Bizony pedig képviselőink közül kevés van, ki csak úgy könnyedén szeretne megszabadulni az élet terheitől, deákosabb életre a más világon sem tehetnének szert, hej pedig jó ám az a deák élet, kivált ha még leczkét sem kell tanulni, s bár késő megy, vagy elmarad sem büntetik carentlára.

Szó a mi szó, okos gondolat volt biz az, annak a képviselőháznak lábalóli eltétele, mert ha meg kell vallani az igazat, a képviselők nagyrészenek eddigi működését egy czélszerű géppel is aligha nem lehetett volna kipótolni.

A kormány egy billentésére minden szavazásnál felállott volna annyi legény, hány szükséges a pluralitas kivételére.

Hány határozatot tudnánk felmutatni, melyek férfinas elhatározásra nem, de egyedül a kormány kifolyására mutatnak.

S ismét hány határozat van olyan, melyet a kormány változtatva július 2-től december 29-ig ök is megváltoztattak.

E szerint bizony tanácsosabb volt biztos helyre tenni a képviselőházat, nehogy az erőszak rajtuk győzedelmeskedjék, s ágyúk golyóival kényszerítsenek az egy időre Budapesten győzedelmeskedő szuronyos kormány kívánatainak elfogadására.

De mi több, Windischgräcznek csak egy hatalmában állhatott, mint Napoleonnak a gyűlést kénye kedve szerint feloszlatni; — s az országgyűlési tagok javát kiszemelni, kiket cs. kir. felségének a Magyarország iránti atyai indulatá jeleül a kemsieri országgyűlésbe küldhetne.

Megmentett azonban a sors e gyászos következményektől, s nincs is rá kinézésünk, hogy vaha cs. kir. felségének határtalan kegyelmébe részesíthessünk. **K.**

A főváros lakossáéhoz Mack tüzer- őrnagytól.

Derék polgártársaim egy része azon tévedésben látszik lenni, mintha az ellenség a lába előbe boruló s a város kulcsait alázatosan letevő küldöttség elfogadása után a város iránt kiméletet mutatna, ha azon rész azt hiszi, hej akkor—akkor borzasztó módon jégre van vezetve a keblében lappangó maroknyi gaz árulóktól!

Polgártársak! ti az ellenség szemében bélyegzetes halálra méltó bünösök vagytok! ti elég vakmerők voltatok szabadság, egyenlőség, s testvériségről álmodozni, és azt világ szerte hirdetni! ti magasra lobogtattátok a humanitás s civilizáció üdvözítő zászlóját és azon zászló alatt Bécsnek is mertetek menni!

Nem azt mondja-e az ellenség, mikép ti Bécsset, Prágát, Milanót lázangásba hoztátok, a monarchia egységébe a zendülés szövetségét dobtátok, ti szemekben — az ő nézete szerint lázangók vagytok!

Esküdtött pedig az ellenség mindent rombolva követ követ se hagyva, esküdtött nejeiteket gyermekeiteket halálnak szentelni, városokat felgyújtani, vagyontokat pedig szétadni.

Ellenségünk ugyan gyáva gyalázatos ellen, de szavának embere kell, hogy legyen, ha uralmát biztosítani akarja, és ti polgártársak, oh be rab oskonnátok neki!

Rabnak lenni rettenetes gondolat.

Azért fel! fel barátim! kelljete fel vállat vállhoz vetve, nyujtsátok egymásnak a baráti kezét, legyen felejtve minden egyenetlenség a polgár s polgár között. zárjátok be kereskedéseiteket és ki aztán városok környékére! mutassátok matokat seregünk előtt és mondjátok ki egyenesen nyilvánosan, hogy biztok vitéz seregünkben és barátim — két hét alatt mentve vagytok!

Lám barátim a kecskeméti rónán áll egy magányos lak, és benne egy aggastyán számos utódjai val, egy rabló csorda kiirtására jó e családnak. Én mint egyes utazó látom a családnak nyomorát, látom mint elnémultan kétségbe esik az ősz, mint utóljára kebléhez szoritja zsengőbb gyermeket az anya, de a zsenge csecsemő mosolyg. Az anyának sirása, a csecsemő mosolygása megtöri az utazónak szívét, és leborul az őszapa előtt; esküszik — esküszik, élethalálra védelmezni őt s családját! Polgárok! ti vagytok az ősz — a jámbor családapa — seregünk pedig a lelkesítő utazó. Vitéz seregünk élethalálra véd meg benneteket, ki hát —! mutassátok magatokat előtte!

De tegyétek azt meg, még ma, holnap talán már késő lehetne!

Éljen a szabadság, az egyenlőség és a testvériség!

Pest, január 3.

Lenne csak annyi erőm, mennyi nincs, majd megmutatnám herr von Windischgräcz, Schlik et comp az az, mit tesz Magyarországra haramiaként berohanni!

De bizom a magyarok istenébe, aligha szárazon elviszik irhájokat a monszeurok.

Nem olly csekélység egy népet békés nyugalmából felzaklatni, vagyontól kirabolni; falvait feladni, s ezrek éltét áldozni az önkény biztosítására.

Holott a magyarnép soha még okot sem szolgáltattott a dynastiának bosszuállásra, szabadsága újabb biztosítása által csak azt akarta visszaszerezni, mit tőle az esküszegő osztrák fejedelmek hűtlenül elraboltak.

Ki hitta a dicső osztrák házat Magyarországra koronájára, beszéli a historia minden lapja, milly alávaló utakat fel nem használt a dölyfös ház, hogy uralmát a magyarnép nyakára tolhassa.

Mit nem ígért eleitől mostanáig, mivel nem biztatta a nemzetet? — de valjon teljesített-e csak egyet is fogadásai közül? —

Ha érdekei úgy kívánták nagy, fennem hirdette a törvények sérthetlenségét, — ellenkező esetben nem volt előtte olly szent, mit istentelen eselszövényeinek feláldozni nem iszonyodott.

A népek millióit úgy tekinté, mint a mezők

virágait, melyeket szabadon tiporhat le a természet szépségit kerülni nem tudó botor.

A vesztegetés legkedvesb mestersége volt, — mert tudta, mikép néhány gaz lekötelezésével ezreket tarthat elviselhetlen jarma alatt.

Az érdekek elkülönözését kiszámított terv szerint tudta foganatosítani, — mert tudta mikép ez által ellensége lévén a szegény a gazdagnak, a polgár a nemesnek, a földmivelő mindenkinek, — nyűgben tartani a sokaságot nem nagy munkájába kerül.

Nem volt olly út bármilly gyalázatos, bármilly emberietlen, melyet fel nem használt hatalma növelésére.

Érezték e ház álnokságait őseink, látták miként feni fogát édes hazánkra, s tudták, mikép ha e faj befészkelte magát e szép országba, nemzetünket végenyészettől csak a gondviselés védheti meg.

Ezért gyűltek össze őseink 1505-ben a Rákos mezején, hol egy szívvel lélekkel többi közt eképp rendelkeztek:

„És mivel hogy vannak szomszéd királyok és fejedelmek, a kik naponkint arra ásitozva vágyódnak, hogy ezt az országot maguknak eltulajdonítsák.

Hogyha ezek erre az országra vagy annak részeire és tagjaira fegyvert fogni, vagy reá ütni és azt s minket erővel is talán és fegyverrel a maguk igája alá hajtani igyekeznének; —

Azt ígértük, és arra reá esküdtünk, sőt mind magunknak mind örökösainknak, és utánunk következő maradékainknak neveikben és személyeikben kézfogás által azt ígérjük, és esküszünk igaz keresztény hitünkre és becsületünkre, s emberiségünkre.

Hogy az ollyatén esetben senki a másikat soha el nem hagyja, hanem egyik a másikának, mint tőle telhetik mindenkor, és ugyan annak az idejében hiven segítségül lenni, sőt ha a szükség úgy hozandja magával, ez az egész ország fejekint felkelni, és az illetén ellenséggel szembe szállani, és édes hazánkért mind halálig harcolni, és verekedni kötelesek legyünk.

S mind addig ellene állni tartozunk, miglen magunkat az ollyatén ellenségtől meg nem szabadítjuk, és ezt az országot annak üldözésétől és háborgatásától az istennek segítségével meg nem mentjük.

Igy gondolkoztak őseink ezelőtt negyvedfél száz évvel, s mi gyávábbak legyünk nálóknál?

Az elviselhetlen jármat, melyet századok óta hordozunk, s mely nyakunkra inkább súlyosbodik, tovább is tőrjük?

Hadjuk felmészároltatni véreinket, s áldozatul ejteni a honn jobbait, ? kik szabadságunk visszaszerzésére magokat a kétes jövőnek kitenni, elég nagylelkűek voltak!

Fegyverre hazafiak, ha nincs puska, kasza, ásó, fokos s egy durong sokat tesz az elszánt férfi kezében.

Népünk sokasága semmivé teszi, a dynastiának számos ugyan, de éppen ezért megszámlálható seregét! **K.**

Pest január 3-án.

Édv és szerenese a „Marcius Tizenötök-
nek 1849-dik évben.

Három hónap óta nem találkoztam önnel, le-
vén azon idő alatt a „Vorpost“ philosophiájának
birka türelmü analízálja.

Itt az idő, hogy „Kristus urunknak áldott
születésén“ én is mondjak „toast“ot.

Az austriai rabló Schlik vak szeménél min-
denesetre világosabb, hogy ez új év nagyszerű
„tabula rasa“val viradt reánk.

És minő gyorsan fölgombáztak az új év mák-
virágai!

A fényes excellentiás s főtisztelendő deputa-
tíó boldog új évet akart Windichsgräcznek ki-
válni. —

És a „tabula rasa“ nagy jelentőségű petytye-
ket kapott.

A vész közepette Isten működik.

Görgey Arthur tábornok ur devalvált, és tán
demoundírozta is a hetedhét országra szóló func-
tíót.

És Pestbuda népe — még is — remegni tud,
mint nyárfa levél, a szellő lengedezésére.

Nézzék önök Görgey tábornok ur Argusi sze-
méből a magyar független alkotmányos szabad-
ság szeplőtlen sugára terjed el e hazán.

Makk kezében pusztító menykövek villámla-
nak — a csicsóka fajzatu ostrák hohérinasok
zsoldos nyájára.

Briaraenti karok övedzik Pestbudát.

És Mátyás sasfészkét az ős Budát, s az ifju
Pestet az osztrák népgyilkosoknak s a háromszáz
éves hazugságban elaszott habsburg-lotharingi
háznak megszeplősíteni nem szabad.

Ki az előzmények fölelemezése után is remeg,
— nagyobb bünnös a gyávnál.

Férfias elszántsággal illő bevárni az idő fej-
leményeit.

A pestbudai népnek az irtóztatóan kószá hi-
rek tömérdeksége miatt, valóságos Strucz gyom-
rának kell lenni.

Hiszzen ha Windichsgräcznek Pestbuda elfog-
lalásáért régen fut a nyála, — az igaz. —

És hogy a hyéna habsburg-lotharingi ház
Pest-Budán talán vérbíróságot is állítna fel, az
az, absolutismusban megrühesedett jelleméről —
feltehető.

Ezen utópiai vágyak corollariuma pedig az:
hogy a magyar nemzetnek a szabadság élet-ha-
lálra kell küzdenie Pest-Buda alatt.

Senkit el ne rémítsen az, hogy az igazgatási
s végrehajtási hatalom székhelyét olly rögtönöz-
ve eltette láb alól.

Van nekünk a harcmezőn egy honvédelmi
bizottmányunk, — mellybe minden jólelkű ma-
gyar törhetlen bizalmát s reményét elszánt aka-
rattal bekebelezheti.

E honvédelmi bizottmány egy személyben:
Görgey Arthur tábornok ur.

Azon eszély- s erélyesség, mellyel fővezérünk
kezdettől óta örködik Pestbuda fölött, s a magyar
független alkotmányos szabadság érdekében —
minden aggályt legyőz, s mindenkit biztosít a győ-
zelem megtestesüléséről.

Bizony bizony nagyszerű potya lett volna az
ostrák absolutismusnak, az excellentias és főfő-

tisztelendő táblabírói deputatio fényes szónokla-
tai s meghunyászkodásainak eredménye.

De elszánt férfi áll ügyünk élén, a magyar
szent akarat Leonidása.

Ha lefűrészeltük ezimerünkről a koronát s
alleluját mondtunk már felette, a kétségbeesett-
nek ne lamentáljanak újfent hosszánát.

Erély, kitartás, s türelem legbiztosb kulcsa
a győzelemnek.

Ki ideje korán elcsügged, azt a déli báb csar-
nokába kell utasítani.

Veljünk van isten, és az igazság, s a magyar
nemzetnek ujévi ajándoka leend: a magyar köz-
társaságnak.

Ondi, hadfi.

Korpona völgye december.

Szerkesztő!

Vannak egyének, kik honunk jelen viszonya-
it ösmerve, elég vakmerők, az alsóbb rendű klé-
rust, máig is legezgetni, s egyedül a vörös övű
papokat rosz szellemmel megróvni, kiknek én ré-
szemről azonban mondhatom, hogy igen csekél ki-
kivétellel, nines mibe válogatnunk.

Az egyik 19, a másik egy hián husz. Ugyan
kérem uraim, kik illy hídelemben vagytok, mond-
játok csak meg, milly áldozatot hozott az a de-
rők alsórendű papság, a haza szentoltárára?

Nem kell e őket még mai nap is bottal ker-
getni a nép fölvilágosítására s lelkesítésére.

Falun elég időnk lévén, tetteiket figyelem-
mel kíséni, bizton mondhatjuk, mik intó plébá-
noságuk, roppant többsége, feketesárga Gimplik.

Illy kised gimplit (ki Istenemre mondom a
Seamoédák fajából származik, de kinek fekete
sárga lelke óriási nagysággal daczol) F. T. hely-
ségébe ösmerve, kérem kedves szerkesztő legyen
szives, becses lapjába soraimnak helyt adni, s
őt a nagy közönség elébe bevezetni.

F. T. helységébe gyakorta lévén népgyülésünk,
hol közönségesen ön becses lapját szoktam felol-
vasni, néhány nappal ezelőtt szinte ezzel foglal-
kozva, ön egyik lapjából, mellynek számára
azonban nem emlékszem, a harangok toronytoli
levétele ajálatát, s ügyukrai átalakítását olvasám
fel a nép előtt, igyekeztem őket felbuzdítani arra,
mikép mi különben is négy haranggal bírván, az
egyik repett haragunkat a felhívás következté-
hen adnók át az áladalomnak, kitől a jelen rop-
pant költségei megkimélese tekintetéből (haran-
gunkat különben is jelenleg nélkülözhetvén) ho-
nunk békéje helyreállítával egyedül követelhet-
jük árának visszafizetését.

Eme indítványomat a jelen való nép nagy-
többsége pártolva, azt elfogadni magát kijelen-
tette, annál is inkább pedig, mert a netalán meg
nem eshető kármentesítés esetében, 100 pengő
forinttal jót állván, addig is magamrülkötelezvént
adni ajálkoztam.

Igy törtévént a dolgok, a helybeli bíró, a je-
len nem volt polgártársakkal közleni akarva in-
dítványomat, másnapra ígérte a nép határozatát
velem közleni.

Azomban fájdalom, a fennevezett Gimpli, ő

szentsége, miként ő kegyelme néhány helybeli fa-
natisált anyókák által czimeztetik, s kis ember-
ke plébánosunk fülebe jövént tervem a néppel tar-
tott 3 napi conferentia után gyűlést hirdetvént,
szinte csekélységemet is meghívadni méltóztatott.

Indítványomat tehát egész kiterjedésében, az
összes népelőtt ugyan e gyűlésbe nyitván, mire
a házi gazda, s illetőleg bíró szót emelve, a 3
napi folytonos fanatizálás által neki tüzesedve,
ugyan derekasan oda mondta a magáét.

Mászoros fejből körül belül, a következő pró-
fétai eszme kerekedett, ki, mit szóval nyilvání-
tott.

Mi F. T. tisztos polgártársai, tekintvén azt,
miként ivadékok, harangunk eltékozlása által
halóföldünkbe is átkoznának, elhatároztuk az in-
dítványt el nem fogadni.

Ő szentsége pedig Bíró uram szavait rögtön
fölfogva, ördögi szónoklatával a néppel elhitetni
szemtelenkedett, miként jelenleg csak nagyon is
elegendő ágyúink lévén, arra szükségünk nincsen

Mert mondván — ha szükség lenne, bizonyo-
san ozt velünk Kossuth Lajos közlötte volna,
egyébkint is ezen eszme egyes privát egyéntől a
Marcius szerkesztőtől eredett (itt szent pap fele-
te azt hogy a Közlönymrá két héttel e előtt tudatta a
honnal a réz s czin bevásárlást, mellyet a hon-
fontonként is szívesen beveend.)

Számításom szerint szónoklata között ördögi
jesuitizmussal huszonhétszer említetté, miként a
a szükség, s parancs esetére ő kegyelme első haj-
tand tétet a kormánynak, de akkor is a püspök
ur beleegyeztével, ki a harangokat felszenteli
(de nem saját pénzén számunkra venni) szokta.

Szerintem nem egyedül az ki nyiltan árt ho-
nának áruló, de áruló az is, ki a hon illy körül-
ményeiben annak javára a teendőket hátráltatja.

Tisztelt szerkesztő jelenleg a kérdéses papról
ennyit, ha szükség leend reá, bizonyára mondha-
tom, hogy fentartók ön iránti bizalmunkat a kis-
ded gimplirül, ennél meg czikornyásabb dolgokat
fogunk ön fölibe sugni — Isten áldja önt.

P. Z. J.

Hont, dec. 31. 1848.

Szerkesztő!

Imádott hazánk láthatárán, a vészcs fölegek
naponta inkább tornyosulnak, és mi a helyett,
hogy kettőztetett eréllyel fáradoznánk honunk
megmentésén, semmi készüléteket az ellenség fér-
fiás fogadására nem teszünk.

Simunich, az itteni hírek szerint, Nyitrat fog-
lalá el, ezért ugyan kezeskedni nem mernék, de
az ellenségnek minden akadály nélküli előrenyo-
mulása kétségkivüli.

Igy tehát megyénket, s majdan egészen véd-
telen bányavárosainkat, zsarnokok villogó vasa
fenyegeti és ha ezeket hanyagságunknál fogva el-
vesztjük, nemzetünket egy pótolhatlan kincstől
fosztandjuk meg, melly a vérebegeknek hathatós
eszköze leend szabadságunk legyőzésére.

Intőzkedés kell tehát, nem gépszertü, hanem
gyors, melly az ellent semmivé tegye.

